

Arrest

nr. 55 341 van 31 januari 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Xen X die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 september 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 18 maart 2010 komen verzoekers België binnen en dienen een asielaanvraag in.

Op 2 augustus 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van verzoekers de beslissingen waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers worden geweigerd.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.1. De beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoeker, luidt als volgt:

“U werd op 14 juli 2007 gehoord door het Commissariaat-generaal, van 9 uur tot 11.10 uur. U werd tijdens dit gehoor bijgestaan door een tolk die de Armeense taal machtig is.

A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Armeens staatsburger van Yezidi origine en bent afkomstig uit Yerevan (Armenië). In de lente van 2008 leerde u A. V. (...) kennen, een Armeens staatsburger van Armeense origine (O.V.(...)). Jullie begonnen een relatie, maar u vertelde haar pas na verloop van tijd dat u van Yezidi origine bent. Jullie wisten dat jullie beide families daar ernstige bezwaren tegen zouden hebben. Daarom vertelde u uw familie niets over uw relatie met haar. U ontmoette haar ouders wel, maar verzwegen uw origine voor hen. Omdat jullie hoopten dat jullie beide families jullie relatie alsnog zouden aanvaarden, besloten jullie te huwen. Op 2 november 2009 huwden jullie officieel. Jullie wilden graag samen wonen en daarom vertelde u begin december 2009 aan uw vader dat u gehuwd was met een meisje van Armeense origine. Uw vader was woedend en bedreigde u met een mes. U vluchtte weg naar uw appartement in Davitashen in Yerevan. Toen u en uw echtgenote op 10 december 2009 ook haar ouders inlichtten over uw Yezidi origine, reageerden ook zij bijzonder slecht. Ze sloegen u en joegen u uit hun huis. Uw echtgenote werd verboden om contact met u te hebben. Twee a drie dagen later kon ze toch uit haar huis ontsnappen. Jullie gingen samen wonen in uw appartement. Jullie families lieten jullie echter niet met rust. Ze kwamen naar jullie woning en bedreigden jullie, U werd 's avonds vaak opgewacht door hetzij uw familie, hetzij uw schoonfamilie, die u bedreigden en sloegen. Daardoor moest u zelfs één keer naar het ziekenhuis voor verzorging. Omdat uw vader en broer veel kennissen had, kon u niet naar de politie gaan om bescherming te vragen. Ook de vader van uw echtgenote had goede contacten bij de politie. Eind december 2009, begin 2010 werd u door zijn toedoen opgepakt door de politie. Ze hielden u een nacht vast en bedreigden u in verband met uw huwelijk. Jullie konden nergens anders in Armenië gaan wonen, omdat jullie beide families jullie zeker zouden opsporen. De bedreigingen en slagen bleven aanhouden. Daarom besloten jullie uit Armenië te vluchten, toen jullie ontdekten dat uw echtgenote zwanger was. U nam contact op met een zeker Anush, die jullie vlucht zou regelen. Op 15 maart 2010 reisden u en uw echtgenote per vliegtuig van Jerevan naar Moskou (Russische Federatie). Bij aankomst werden jullie opgewacht door iemand, die jullie paspoorten vroeg. Hij bracht jullie naar een hotel. Daar werden jullie 's avonds opgehaald door een minibus, die jullie naar België voerde. Jullie kregen de paspoorten niet meer terug. Op 18 maart 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U toonde daarbij uw geboorteakte, rijbewijs en huwelijksakte, evenals de geboorteakte van uw echtgenote. Omdat u niet wil dat uw familie te weten zou komen waar u en uw echtgenote verblijven, onderhoudt u geen contact met hen.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van de problemen die u en uw echtgenote A. V., Armeens staatsburger van Armeense origine (O.V.(...)) daar kenden. Vanwege uw Yezidi origine was de familie van uw echtgenote sterk gekant tegen jullie relatie. Anderszijds was ook de Armeense origine van uw echtgenote voor uw familie onaanvaardbaar. Jullie hielden jullie relatie daarom enige tijd geheim. Nadat jullie in november 2009 officieel met elkaar huwden, brachten jullie jullie beide families op de hoogte. Als gevolg daarvan kregen jullie ernstige problemen met jullie families. Ze kwamen naar jullie woning om jullie te bedreigen, en zo jullie relatie kapot te maken. U werd bijna elke dag door leden van uw eigen familie of uw schoonfamilie geslagen. Eind december 2009, begin januari 2010 werd u door de politie opgepakt op vraag van de vader van uw echtgenote. Omdat zowel uw familie als uw schoonvader goede connecties hadden, konden jullie geen bescherming vinden bij de politie. Ook andere instanties zouden jullie niet kunnen bijstaan, zo meende u. Omdat jullie vreesden voor jullie leven, besloten jullie Armenië te verlaten toen jullie ontdekten dat uw echtgenote zwanger was.

Echter, op basis van een grondige analyse van de door u afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

In de eerste plaats moet immers worden vastgesteld dat de verklaringen die u en uw echtgenote aflegden voor het Commissariaat-generaal elkaar op een aantal essentiële punten tegenspreken. Bovendien bleken u en uw echtgenote op enkele andere punten onaannemelijk vaag, als gevolg waarvan de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas op ernstige wijze ondermijnd wordt.

Dit geldt in de eerste plaats voor jullie verklaringen omtrent de tijdstippen waarop jullie aan jullie families bekend maakten dat jullie gehuwd waren en daarbij elkaars origine meldden. Jullie hielden dit immers verborgen en hoopten dat jullie families jullie relatie zouden aanvaarden eens jullie officieel gehuwd waren. U verklaarde dat u begin december 2009 een gesprek had met uw vader, waarin u hem op de hoogte bracht van uw relatie en huwelijk met een meisje van Armeense origine. Pas twee a drie dagen later, met name op 10 december 2009, brachten u en uw echtgenote samen, de familie van uw

echtgenote op de hoogte (CGVS p. 8-9). Uw echtgenote verklaarde echter dat jullie het nieuws van jullie huwelijk en uw Yezidi origine eerst aan haar ouders vertelden. Pas daarna vertelde u het aan uw familie, zo gaf zij aan. Toen uw echtgenote werd gewezen op uw verklaringen, bleef zij erbij dat jullie het nieuws eerst aan haar ouders hadden verteld, en dat uw familie pas later op de hoogte werd gebracht. Zij gaf daarbij wel aan dat ze de concrete dag of verdere details niet kon herinneren (CGVS Vardanyan p. 6). Het is echter weinig aannemelijk dat jullie verklaringen op dit punt niet overeenstemmen, aangezien jullie pas problemen kregen met jullie families nadat jullie hen op de hoogte hadden gebracht van jullie gemengde huwelijk. Er kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat jullie in dat geval de exacte volgorde van bekendmaking kunnen vermelden.

Een tweede belangrijke tegenstrijdigheid betreft jullie verklaringen over de tussenkomst van de politie. U en uw echtgenote verklaarden dat u op vraag van de vader van uw echtgenote, die goede contacten had bij de politie, door de politie op straat werd tegen gehouden en naar het politiekantoor werd gebracht. Daar werd u tot de volgende ochtend vastgehouden en bedreigd vanwege uw relatie met een Armeens meisje. U gaf daarbij expliciet aan dat u enkel bedreigd werd en dat de politie u niet mishandeld had (CGVS p. 11). Toen uw echtgenote werd gevraagd hoe u door de politie behandeld was, verklaarde zij dat u wel mishandeld was geweest. Ze gaf aan dat ze zich herinnerde dat er geweld tegen u was gebruikt. Ook toen zij werd gewezen op uw verklaringen, bleef ze er bij dat u mishandeld was geweest (CGVS Vardanyan p. 7). Uiteraard is deze vastgestelde tegenstrijdigheid bijzonder zwaarwichtig.

Overigens is het toch ook wel opmerkelijk dat u de exacte datum van deze vasthouding door de politie niet kan geven. U kwam immers niet verder dan 'eind december, begin januari' (CGVS p. 10). Rekening houdende met uw verklaringen dat dit uw enige arrestatie was en gezien dit incident slechts iets meer dan een halfjaar geleden plaats vond, is het weinig geloofwaardig dat u dit contact met de politie niet concreet kan dateren.

Bovendien leggen u noch uw echtgenote enig begin van bewijs voor met betrekking tot de door jullie aangehaalde problemen. Dit geldt dan zowel voor onrechtstreekse bewijzen, zoals bijvoorbeeld documenten in verband met de woning waar jullie samen woonden en die uw eigendom was of de vliegtuigtickets die jullie gebruikten om van Yerevan naar Moskou te vliegen. Ook documenten, die rechtstreeks betrekking hebben op uw asielrelaas, ontbreken volledig. IJ maakte nochtans wel melding van een ziekenhuisbezoek, dat nodig bleek nadat u eind december geslagen werd (CGVS p. 10). Overigens bleek uw echtgenote wel op de hoogte van een ziekenhuisbezoek, maar wist zij helemaal niet naar welk ziekenhuis u dan precies was gegaan (CGVS Vardanyan p. 7). Ook deze vaststellingen ondermijnen de door u en uw echtgenote ingeroepen vrees voor vervolging.

Gezien bovenstaande vaststellingen moet er dan ook worden geoordeeld dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in het geval van een terugkeer, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

In verband met de voorgelegde documenten dient het volgende te worden opgemerkt: uw geboorteakte en rijbewijs, evenals de huwelijksakte en de geboorteakte van uw echtgenote, bevatten louter gegevens over jullie identiteit en origine. Aangezien deze elementen hier niet worden betwist, zijn deze documenten niet afdoende om bovenstaande conclusies te weerleggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekster, luidt als volgt:

"U werd op 14 juli 2007 gehoord door het Commissariaat-generaal, van 11.25 uur tot 12.25 uur. U werd tijdens dit gehoor bijgestaan door een tolk die de Armeense taal machtig is.

A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Armeens staatsburger van Armeense origine en bent afkomstig uit Yerevan (Armenië). In 2008 leerde u Z. M. (...), Armeens staatsburger van Yezidi origine (O.V.(...)), kennen. Na verloop van tijd begonnen jullie een relatie met elkaar. Pas na een tijdje vertelde Z. (...) u dat hij van Yezidi origine was. Omdat jullie wisten dat jullie beide families tegen jullie relatie zouden zijn, hield u zijn origine verborgen voor uw ouders. Op 2 november 2009 huwden jullie officieel maar jullie deden dit in het geheim. Omdat jullie hoopten dat jullie beide families jullie relatie zouden accepteren, besloten jullie toch de waarheid te vertellen. Maar toen jullie dit in december 2009 aan uw ouders vertelden,

reageerden zij heel kwaad. Ze vielen uw echtgenoot aan, sloegen hem en zetten hem buiten. U werd de volgende dagen in uw eigen huis opgesloten. Na enkele dagen kon u toch uw huis verlaten en ging u naar de woning van uw echtgenoot, waar jullie gingen samen wonen. Uw familie kwam echter verschillende keren naar jullie woning om jullie te bedreigen. Ze sloegen uw echtgenoot ook meermaals in de gang van jullie woning. Ook de familie van uw echtgenoot reageerde bijzonder slecht, toen zij vernamen over jullie huwelijk en uw Armeense origine. Hij sloeg uw echtgenoot en ook nadat jullie waren gaan samenwonen, bleef zijn familie jullie lastig vallen. Ook zij kwamen langs om jullie te bedreigen en om uw echtgenoot te slagen. Eind december 2009, begin januari 2010 werd uw echtgenoot op vraag van uw vader door de politie opgepakt en gedurende een nacht vastgehouden. Hij werd bedreigd en geslagen. Zowel uw eigen familie als uw schoonfamilie bleven jullie bedreigen, waardoor jullie meenden nergens in Armenië veilig te zullen zijn. Toen jullie ontdekten dat u zwanger was, besloten jullie Armenië te verlaten, uit vrees dat uw familie of uw schoonfamilie jullie en jullie kind iets zouden aandoen. Op 15 maart 2010 vlogen jullie van Yerevan naar Moskou (Russische Federatie). Daar werden jullie opgewacht en naar een hotel gebracht, 's Avonds werden u en uw echtgenoot daar opgehaald met een minibus, die jullie naar België voerde. Jullie paspoorten, die jullie bij de aankomst in Moskou hadden moeten afgeven, kregen jullie niet meer terug. Op 18 maart 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U toonde daarbij uw geboorteakte en huwelijksakte, evenals de geboorteakte en het rijbewijs van uw echtgenoot. Omdat u niet wil dat uw familie te weten zou komen waar u en uw echtgenoot verblijven, onderhoudt u geen contact met hen.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van de problemen die u en uw echtgenoot Z. M. (...), Armeens staatsburger van Yezidi origine (O.V.(...)), daar kenden. Vanwege zijn Yezidi origine was uw familie sterk gekant tegen jullie relatie en ook de familie van uw echtgenoot vond uw Armeense origine onaanvaardbaar. Jullie hielden jullie relatie enige tijd geheim, maar nadat jullie in november 2009 officieel met elkaar huwden, brachten jullie beide families op de hoogte. Als gevolg daarvan kregen jullie ernstige problemen met jullie families. Ze kwamen naar jullie woning om jullie te bedreigen en jullie relatie kapot te maken. Uw echtgenoot werd bijna elke dag door leden van uw familie of zijn familie geslagen. Eind december 2009, begin januari 2010 werd uw echtgenoot zelfs door de politie opgepakt op vraag van uw vader. Jullie konden geen bescherming vinden bij de politie, noch bij andere instanties. Omdat jullie vreesden voor jullie leven, besloten jullie Armenië te verlaten toen u ontdekte dat u zwanger was.

U gaf zelf uitdrukkelijk aan dat u naast deze feiten geen problemen heeft gekend in Armenië. U verklaarde dat u nooit werd gearresteerd of vastgehouden en u werd nooit aangeklaagd of veroordeeld. U kende geen problemen met de autoriteiten en haalde enkel de problemen die u en uw echtgenoot samen kenden aan (CGVS p. 8, vragenlijst CGVS p. 2). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot door het Commissariaat-generaal besloten werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kon worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot is genomen, evenals een bespreking van de door jullie voorgelegde documenten, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste. Een deel van de motivering is gebaseerd op tegenstrijdigheden die konden worden terug gevonden tussen de verklaringen die u en uw echtgenoot aflegden.

"Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van de problemen die u en uw echtgenote A. V. (...), Armeens staatsburger van Armeense origine (O.V.(...)) daar kenden. Vanwege uw Yezidi origine was de familie van uw echtgenote sterk gekant tegen jullie relatie. Anderszijds was ook de Armeense origine van uw echtgenote voor uw familie onaanvaardbaar. Jullie hielden jullie relatie daarom enige tijd geheim. Nadat jullie in november 2009 officieel met elkaar huwden, brachten jullie beide families op de hoogte. Als gevolg daarvan kregen jullie ernstige problemen met jullie families. Ze kwamen naar jullie woning om jullie te bedreigen, en zo jullie relatie kapot te maken. U werd bijna elke dag door leden van uw eigen familie of uw schoonfamilie geslagen. Eind december 2009, begin januari 2010 werd u door de politie opgepakt op vraag van de vader van uw echtgenote. Omdat zowel uw familie als uw schoonvader goede connecties hadden, konden jullie geen bescherming vinden bij de politie. Ook andere instanties zouden jullie niet kunnen bijstaan, zo meende u. Omdat jullie vreesden voor jullie leven, besloten jullie Armenië te verlaten toen jullie ontdekten dat uw echtgenote zwanger was.

Echter, op basis van een grondige analyse van de door u afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

In de eerste plaats moet immers worden vastgesteld dat de verklaringen die u en uw echtgenote aflegden voor het Commissariaat-generaal elkaar op een aantal essentiële punten tegenspreken.

Bovendien bleken u en uw echtgenote op enkele andere punten onaannemelijk vaag, als gevolg waarvan de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas op ernstige wijze ondermijnd wordt.

Dit geldt in de eerste plaats voor jullie verklaringen omtrent de tijdstippen waarop jullie aan jullie families bekend maakten dat jullie gehuwd waren en daarbij elkaars origine meldden. Jullie hielden dit immers verborgen en hoopten dat jullie families jullie relatie zouden aanvaarden eens jullie officieel gehuwd waren. U verklaarde dat u begin december 2009 een gesprek had met uw vader, waarin u hem op de hoogte bracht van uw relatie en huwelijk met een meisje van Armeense origine. Pas twee a drie dagen later, met name op 10 december 2009, brachten u en uw echtgenote samen, de familie van uw echtgenote op de hoogte (CGVS p. 8-9). Uw echtgenote verklaarde echter dat jullie het nieuws van jullie huwelijk en uw Yezidi origine eerst aan haar ouders vertelden. Pas daarna vertelde u het aan uw familie, zo gaf zij aan. Toen uw echtgenote werd gewezen op uw verklaringen, bleef zij erbij dat jullie het nieuws eerst aan haar ouders hadden verteld, en dat uw familie pas later op de hoogte werd gebracht. Zij gaf daarbij wel aan dat ze de concrete dag of verdere details niet kon herinneren (CGVS Vardanyan p. 6). Het is echter weinig aannemelijk dat jullie verklaringen op dit punt niet overeenstemmen, aangezien jullie pas problemen kregen met jullie families nadat jullie hen op de hoogte hadden gebracht van jullie gemengde huwelijk. Er kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat jullie in dat geval de exacte volgorde van bekendmaking kunnen vermelden.

Een tweede tegenstrijdigheid betreft jullie verklaringen over de tussenkomst van de politie. U en uw echtgenote verklaarden dat u op vraag van de vader van uw echtgenote, die goede contacten had bij de politie, door de politie op straat werd tegen gehouden en naar het politiekantoor werd gebracht. Daar werd u tot de volgende ochtend vastgehouden en bedreigd vanwege uw relatie met een Armeens meisje. U gaf daarbij expliciet aan dat u enkel bedreigd werd en dat de politie u niet mishandeld had (CGVS p. 11). Toen uw echtgenote werd gevraagd hoe u door de politie behandeld was, verklaarde zij dat u wel mishandeld was geweest. Ze gaf aan dat ze zich herinnerde dat er geweld tegen u was gebruikt. Ook toen zij werd gewezen op uw verklaringen, bleef ze er bij dat u mishandeld was geweest (CGVS Vardanyan p. 7). Uiteraard is deze vastgestelde tegenstrijdigheid bijzonder zwaarwichtig.

Overigens is het toch ook wel opmerkelijk dat u de exacte datum van deze vasthouding door de politie niet kan geven. U kwam immers niet verder dan 'eind december, begin januari' (CGVS p. 10). Rekening houdende met uw verklaringen dat dit uw enige arrestatie was en gezien dit incident slechts iets meer dan een halfjaar geleden plaats vond, is het weinig geloofwaardig dat u dit contact met de politie niet concreet kan dateren.

Bovendien leggen u noch uw echtgenote enig begin van bewijs voor met betrekking tot de door jullie aangehaalde problemen. Dit geldt dan zowel voor onrechtstreekse bewijzen, zoals bijvoorbeeld documenten in verband met de woning waar jullie samen woonden en die uw eigendom was of de vliegtuigtickets die jullie gebruikten om van Yerevan naar Moskou te vliegen. Ook documenten, die rechtstreeks betrekking hebben op uw asielrelaas, ontbreken volledig. U maakte nochtans wel melding van een ziekenhuisbezoek, dat nodig bleek nadat u eind december geslagen werd (CGVS p. 10). Overigens bleek uw echtgenote wel op de hoogte van een ziekenhuisbezoek, maar wist zij helemaal niet naar welk ziekenhuis u dan precies was gegaan (CGVS Vardanyan p. 7). Ook deze vaststellingen ondermijnen de door u en uw echtgenote ingeroepen vrees voor vervolging. "

Gezien bovenstaande vaststellingen moet er dan ook worden geoordeeld dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in het geval van een terugkeer, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

In verband met de voorgelegde documenten dient het volgende te worden opgemerkt: uw geboorteakte, evenals de huwelijksakte en de geboorteakte en het rijbewijs van uw echtgenoot, bevatten louter gegevens over jullie identiteit en origine. Aangezien deze elementen hier niet worden betwist, zijn deze documenten niet afdoende om bovenstaande conclusies te weerleggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers vragen de Raad de bestreden beslissingen te schorsen, en voegen, ter ondersteuning van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel een afschrift bij hun verzoekschrift van aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en het bewijs van aangetekende zending daarvan.

2.2. Volgens artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers enkel bevestigen, hervormen of vernietigen. Dit artikel, noch enige andere bepaling geeft aan de Raad de bevoegdheid om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een dergelijke aangevochten akte. Overigens dient nog te worden gewezen op artikel 39/70 van dezelfde wet, dat bepaalt dat, behoudens mits toestemming van betrokkene, tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd.

2.3. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de voormelde bij het verzoekschrift gevoegde stukken niet dienstig kunnen worden aangewend ter ondersteuning van het beroep.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Verzoekers voeren aan dat de bestreden beslissingen het resultaat zijn van een op onzorgvuldige wijze geleverd onderzoek naar hun situatie en in het bijzonder naar de algemene toestand van personen van Yezidische origine in Armenië. Naast een aantal theoretische beschouwingen betreffende het zorgvuldigheidsbeginsel en de formele en de materiële motiveringsplicht en een verwijzing naar rechtspraak en rechtsleer desbetreffend, geven zij aan dat verwerende partij bij het behandelen van een asielaanvraag geval per geval de concrete omstandigheden van de zaak dient te bekijken. Zij zijn van mening dat dit *in casu* niet is gebeurd. Verzoekers stellen dat de minimale tegenstrijdigheden in hun verklaringen betreffende het tijdstip van het bekend maken van hun huwelijk, de tussenkomst van de politie en de vasthouding van eerste verzoeker, niet kunnen worden weerhouden als essentiële gronden voor het weigeren van hun asielaanvraag. Verzoekers benadrukken tevens dat uit de neerlegging van hun geboorteakte onomstootbaar blijkt dat eerste verzoeker van Yezidische origine is en dat zij bijgevolg, mede gelet op de situatie van personen van deze origine in Armenië, hun asielrelaas afdoende hebben gestaafd.

3.2. De motieven van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in die beslissingen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekers, die zich verzetten tegen de motieven van de bestreden beslissingen, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in

rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.4. De Raad stelt vast dat de inconsistenties en tegenstrijdigheden in het relaas van verzoekers betreffende het tijdstip van het bekendmaken van hun huwelijk, alsmede van hun origine, aan hun respectievelijke families, de tussenkomst van de politie en de exacte datum van de vasthouding van eerste verzoeker door de politie, zoals deze terug te vinden zijn in de bestreden beslissing, hun weerslag vinden in het administratief dossier, en meer specifiek in de gehoorverslagen van verzoeker en zijn echtgenote. In eerste instantie merkt de Raad op dat verzoekers de desbetreffende vastgestelde inconsistenties en tegenstrijdigheden *an sich* niet trachten te verklaren dan wel te weerleggen, doch louter afdoen als zijnde “*minimaal*” en dus niet draagkrachtig. Zij kunnen daarin echter niet worden bijgetreden. De tegenstrijdigheden hebben immers betrekking op cruciale elementen uit het asielrelaas, met betrekking tot dewelke van elke asielzoeker kan worden verwacht dat hij of zij eenduidige verklaringen zou afleggen. Twee echtgenoten die zich steunen op dezelfde feiten om hun asielaanvraag te ondersteunen zouden derhalve in staat moeten zijn omtrent de kernelementen van hun relaas en de feiten die hen ertoe hebben gebracht hun land van herkomst te verlaten geloofwaardige en coherente verklaringen te doen, ontdaan van inconsistenties. In die optiek zijn de tegenstrijdigheden die betrekking hebben op de bekendmaking van het huwelijk door verzoekers aan hun respectievelijke families en de aanhouding van eerste verzoeker waarbij die al dan niet zou zijn mishandeld, van aard om de geloofwaardigheid van het asielrelaas volledig te ondermijnen.

Samengelezen met de vaststelling in de bestreden beslissingen dat eerste verzoeker niet kon aangeven wanneer precies hij door de politie werd vastgehouden - terwijl dit gebeuren toch zo ingrijpend moet zijn geweest dat het in zijn geheugen moet zijn gegrift - en tweede verzoekster niet op de hoogte was van het ziekenhuis waar eerste verzoeker werd opgenomen nadat hij eind december werd geslagen, kan de Raad niet anders dan oordelen dat de verwerende partij genoegzaam, op grond van de in de bestreden beslissing opgenomen en draagkrachtig bevonden motieven, tot de bestreden weigeringsbeslissingen is kunnen komen.

3.5. Dat bij het nemen van de aangevochten beslissingen het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden, kan niet staande worden gehouden: dit beginsel legt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, met name de gehoorverslagen van verzoeker en zijn echtgenote en dat zij tijdens de gehoren de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De bestreden beslissingen zijn grotendeels gesteund op het verslag van deze gehoren. Het argument van verzoekers dat geen feiten als bewezen of niet bewezen mogen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken, mist dan ook feitelijke grondslag. Verzoekers halen voorts aan dat zij bij het voorleggen van de geboorteakte van eerste verzoeker waaruit zijn Yezidische origine blijkt, hun asielrelaas, mede gelet op de situatie van personen van deze origine in Armenië, afdoende hebben gestaafd, maar gaan daarmee voorbij aan het feit dat een loutere verwijzing naar de origine en de algemene toestand van Yezidi's in Armenië niet volstaat om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Dit moet *in concreto* worden aangetoond en verzoekers falen daarin, gezien het hierboven vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid van hun asielrelaas. Dit ongeloofwaardig relaas moet overigens niet worden getoetst aan de toestand in het land van herkomst, noch aan de Vluchtelingenconventie.

De Raad is derhalve van oordeel dat de commissaris-generaal de asielaanvragen van verzoekers op een individuele wijze heeft beoordeeld en zijn beslissingen heeft genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Verzoekers hebben derhalve niet aangetoond dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

2.6. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het enig middel ongegrond is en dat zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus moet worden geweigerd op grond van de ongeloofwaardigheid van het relaas.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS